

МАНГО СЪНУВА

Върна се Манго рано-рано отъ рѣката, изсуши сертмето, свари чорба отъ всичката хваната риба — половинѣ шепа дребосѣци — и се прибра въ колибата. Ужъ презъ деня слънце грѣеше, пѣкъ при свечеряване се раздуха такъвъ единъ вѣтрѣръ, зарѣмѣ единъ такъвъ ситенъ студенъ дъждъ, че навѣнъ заприлича на късна есенъ, а вѣтре въ колибата — на вѣтърна мелница.

Ама нали е пусти кжщовникъ, за всичко друго се бѣше погрижилъ презъ лѣтото нашъ Манго, само за черги и завивки не се бѣше досѣтилъ.

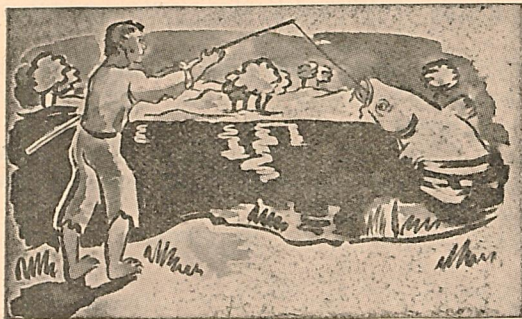
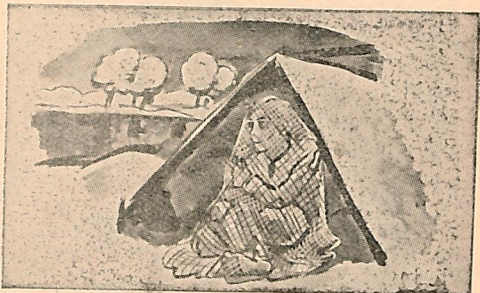
Легна си ей тъй на сламата, сви се, помръзна малко и изведнажъ скочи.

— Брехъ, че съмъ билъ простъ човѣкъ! — извика той. Какъ пѣкъ да ми не дойде на умъ досега, че такова голѣмо сертме си имамъ!

Надипли той сертмето, зави се презглава и затвори очи.

Чака-чака да заспи, но сънѣтъ не иде. Нито може да заспи, нито му е топло. И пакъ си заговори:

— Студено бре, Манго! Щомъ подъ туй голѣмо сертме е толкова студено, какво ли е безъ завивки. Я да опитамъ времето навѣнъ.

Заврѣ си прѣститѣ презъ сертмето, подържа ги навѣнъ, прибра ги, па си каза:

— У-у-у-у! Студъ, мале!

И се сви още повече.

— Боже Боже! —

въздѣхна той. — А какво ли правятъ беднитѣ, гдето хичъ си нѣматъ юрганъ и завивки!...

Какъ да е, заспа Ман-

го въ края на краищата, захърка надобело и издълбоко и чуденъ сънъ му се присъни.

Сънува Манго, че хвърля мрежата въ рѣката, тегли я, а нѣщо тежко и дебело я влѣче надолу. Понапъва се той, издува гърди за сила, влачи я къмъ брѣга и съ мжка я изтегля изъ водата. И що да види! — Вѣтре въ мрежата пѣрпа и скача една риба, и не риба като риба, а цѣлъ сомъ отъ сто кила.